

זמני כניסת ויציאת השבת

ירושלים	מוצ"ש	ר"ת
7:10	8:26	9:02
7:27	8:29	8:59
7:19	8:30	9:00
7:24	8:26	8:57
8:05	9:14	9:37
8:41	10:19	10:22

שבת

עלון שבועי להנחלת נועם כבוד השבת וקדושתה

קול ששון וקול שמחה

מועדים טובים

מסופר, כי רבינו פנחס הורוביץ בעל ההפלאה, בעודו במקומות מולדתו בארץ פולין, היה שרוי בעניות ובדוחק, ואילו כאשר נבחר לכהן כרבה של פרנקפורט שבאשכנז רחוק מארץ מולדתו, היה חי בכבוד ובהרחבה.

שאל אותו אחד: ילמדנו רבינו, היאך זה שדווקא במקום רחוק מצבו טוב יותר ממה שהיה במקומו בפולין.

השיב לו רבי פנחס בשנינות: אומר לך, כאשר "פנחס" מצוי במקומו, הרי זה בין המצרים, שהרי את פרשת פנחס קוראים על פי רוב בבין המצרים, או בשבת הסמוכה להם, ואילו כאשר "פנחס" בניכר, הריהי כולה חג, שהרי את פרשת הקרבנות שבפרשת פנחס קוראים בכל החגים, בקריאת המפטיר. בספר "בני יששכר" מובאר, שחכמינו תיקנו עד כמה שאפשר, שפרשת פנחס תיקרא בבין המצרים, שבה קוראים אנו על חלוקת הארץ ועל המועדים, שבהם יתחמו בני ישראל בשבועות אלו של בין המצרים בהם מתאבלים על החורבן.

כולנו תפלה, שפרשת "פנחס" אכן תבשר על הפיכת ימים אלו לימי חג ומועד, ויתקיים בנו המקרא: פה אָמַר ה': צְבָאוֹת צוֹם הִקְבִּיעִי וְצוֹם הִקְמִישִׁי וְצוֹם הִשְׁבִּיעִי וְצוֹם הִעֲשִׂירִי יִהְיֶה לְבֵית יְהוָה לְשִׁשּׁוֹן וְלְשִׂמְחָה וְלְמַעֲדִים טוֹבִים וְהָאֵקֶת וְהַשְּׁלוֹם אֶהְבֵּנוּ.

איך יתכן? ממש לא יאומן! חתן, באמצע החתונה שלו, שיתעסק בכאלה שטויות, שישכח את עיקר השמחה שהוא המחולק הראשי שלה? לא! לא יתכן!

אז זהו, נכון שלא ממש ככה זה היה. לא חתן עם פפיון באמצע אולם השמחות קרא את העמודים הצבעוניים של העיתון בשקיקה. אבל בהחלט שהאירוע המתואר מתרחש לא אחת לצערינו במקומות שונים.

המדובר הוא בכל אחד מאיתנו, ביום השבת, אותה אנו מקבלים בכניסתה בפנים נרגשות באמירת "בואי בשלום עטרת בעלה, גם בשמחה ובצהלה, תוך אמוני עם סגולה, בואי כלה בואי כלה". והנה בעיצומה של שמחת החתונה בסעודות השבת לכבודה של הכלה, שבה כל אחד מאיתנו משמש כחתן, יש כאלה שמוציאים עיתון חדשותי ומתעסקים בהבלים ובשטויות. בעיצומו של יום השבת, ביציאה מבית הכנסת, יש כאלה המתדיינים בלהט על מהלך פוליטי כל שהוא, על מינויים כאלה ואחרים שנעשו בועד הקהילה/השכונה/הבית/המחוז וכיוצא בזה.

זה כן יתכן? גם לא! אבל שמוע שמעתי שזה מתרחש לצערנו לא אחת. חבל.

העיקר שנוכח במהרה לקיום הייעוד הנבואי: פֶּה אָמַר ה' עוֹד יִשְׁמַע בְּמִקוֹם הַזֶּה אֲשֶׁר אָמַרְתִּים קָרַב הוּא מֵאֵין אָדָם וּמֵאֵין בְּהֵמָה קְעָרִי יְהוּדָה וּבְקָצוֹת יְרוּשָׁלַם תִּשְׂמָחוּ מֵאֵין אָדָם וּמֵאֵין יוֹשֵׁב וּמֵאֵין בְּהֵמָה, קוֹל שִׁשּׁוֹן וְקוֹל שִׂמְחָה קוֹל תְּהִלָּה וְקוֹל פֶּאֶה קוֹל אֲמָרִים הוֹדוּ אֶת ה' צְבָאוֹת פִּי טוֹב ה' כִּי לְעוֹלָם חֲסָדוֹ מְבָאִים תוֹדָה בְּיַת ה' כִּי אֲשִׁיב אֶת שְׁבוֹת הָאָרֶץ בְּבְרָאשְׁתָּהּ אָמַר ה'.

והכלה ייצאו מהמקום, השמחה עצמה אף היא תתפוגג ותלך.

כעת הבה נתאר לעצמינו, אורח המגיע להשתתף בשמחת נישואין. הוא מגיע בעיצומה של הסעודה, המלצרים עומדים הכן להגיש לפני כל אחד מהסועדים את מנתו הוא, השולחנות מעוטרם במיטב האביזרים שישנם לרשות האולם המפואר. והנה, החתן היושב במרכז האירוע, מוציא מכיסו עיתון יומי, ושוקע בקריאת פרשנויות שונים על ירידת שער הדולר, ועל זינוק מחירי הדלק.

ממשיכים באירוע, כולם נסחפים במעגלי הריקודים, והנה החתן מוצא איזה חבר, ומתחיל ל"נייעם" עמו על העדכונים האחרונים בפרשה פוליטית כלשהי, והם מתחילים לדון בלהט על האפשרויות השונות של כל אחד מהצדדים להשיג את מבוקשו ולהטיל חסמים ועיכובים על מהלכו של המתחרה. בלהט הדיונים, החתן אף בוחר לעצמו צד באותו ויכוח פוליטי שכלל אינו נוגע אליו, ומתחיל לזעוק בקולי קולות את דעתו הוא על כך שהצדק הוא אך ורק לכיוון הזה, ושמוכרחים לעשות את הכל, אבל ממש את הכל, שהכיוון הזה, ורק זה, יזכה להצלחה.

האורחים הרבים שבאים לאחל מזל טוב לזוג הצעיר, מוצאים את החתן כשהוא מנפנף בידיו לכל עבר, אך לא בתנועות הריקוד של צילי המוזיקה המשתפכת, ממש לא, הוא עסוק כרגע בהכרעה פוליטית חשובה שממתינה אך ורק אליו...

ובכן, שמוע שמעתי שאירוע כזה התרחש גם התרחש. אתם לא מאמינים? גם אני לא האמנתי, אבל סיפרו לי על כך אנשים שאני מכיר אותם, ושאינם חשודים בעיני לומר דברי גזמא משונים.

בשבת הזו עדיין ייערכו בבתי הכנסיות שמחות עליה לתורה של חתנים לקראת נישואיהם או בשבת שבע ברכות שלהם. ביום ראשון ושני עדיין ייערכו חתונות שמחות, של זוגות מאושרים שבונים את ביתם. לאחר מכן כבר לא מתוכננות חתונות לשבועות הקרובים, וכולנו תפילה כי עוד בטרם יבואו ויתחילו שבועות אלו, כבר נזכה לכך שימים אלו יהפכו לששון ולשמחה.

אין כמעט אחד שלא השתתף בשבועות האחרונים בכמה וכמה שמחות נישואין. החל מל"ג בעומר או מחודש סיון, נחוגים להם שמחות נישואין בכל אתר ואתר, כל האולמות תפוסים מראש לשמחות הגדולות הללו, ורחובות הערים המובילות אל אולמות השמחה, שקקו חיים בשבועות האחרונים, מהמוני אורחים שזרמו לשמחה בשמחת חתן וכלה נוספים שבנו את ביתם.

כמעט כל אחד מאיתנו, אף השתתף בשמחת נישואין של קרוב משפחה בדרגה קרובה יותר, או של חבר וידיד טוב, שבה הוא שהה זמן רב יותר בחתונה, ולא נכנס רק לאחל ברכות ואיחולי "מזל טוב" לבביים. אין ספק, שמחת נישואין היא אחת השמחות היותר שמחות שיש, כאשר השמחה פורצת גבולות טבעיים, וכולם נעשים חלק אחד עם השמחה הגדולה. ככל שהאדם קרוב יותר לבעל השמחה, הרגלים שלו מתרוממות להם מאליהם בעליצות יתירה, והריקוד סוער יותר.

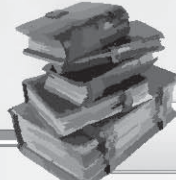
כל אחד שם לב בוודאי, שעיקר תשומת הלב במהלך החתונה, נתונה לחתני השמחה עצמם, הלא הם החתן והכלה, כל אחד מצידו הוא. אין אפשרות לתאר חתונה שמחה, ללא שותפות פעילה של החתן והכלה עצמם במהלך השמחה. אם החתן

לשון חכמים

בואו ונצא לקראת כלה כו'. קרא השבת כלה על פי מה שאמרו (בראשית רבה יא, ח) 'לכל יש בן זוג ולי לא נתת בן זוג, אמר לה כנסת ישראל יהיה בן זוגך כו', והשבת גופיה היא כנשואה ל'ישראל, אבל בפניא דמעלי שבתא היא כהכנסת כלה לחופה, וכמו שעל ידי הקדושין בהכנסתה לחופה נעשית הכלה נשואה, כן השבת בהכנסתו בקידוש היום נעשית כנשואה ל'ישראל, וקראה מלכתא שהיא כלת המלך, דכל ישראל בני מלכים הם, ולזה אמר רבי חנינא בפניא דמעלי שבתא, דהיינו בערב שבין קודם כניסתה 'בואו ונצא לקראת כו', דדרך החתן לצאת לקראת הכלה, כמו שנאמר (דברים לג, ב) 'ה' מסיני בא', 'יצא לקראתם כו' כחתן היוצא להקביל פני הכלה כו', כפירוש רש"י פרשת וזאת הברכה. ואמר רבי ינאי מדה אחרת היתה לו, שלא אמר נצא לקראתה, ואדרבה הוה קאי ועומד במקומו, והיינו דבכניסתה אמר 'בואי כלה כו' שהכלה תבא אליו כדרך הכלה אחר כניסתה לחופה שתבא מבית אביה לבית בעלה, ולזה כפל הענין 'בואי כלה בואי כלה', דרצה לומר בואי כלה לחופה, ואחר כך בואי כלה לבית בעלך וקל להבין.

מהרש"א בבא קמא לב, ב

פניני הלכה

שאלה: שנה שעברה בעונת הקיץ, שהיתי בשבת בעיר צפת, וכשהתפללתי קבלת שבת בבית הכנסת, הבחנתי שרוב הציבור בעת אמירת "בואי בשלום" מצוודים את גופם רק חצי סיבוב, ולא מסתובבים סיבוב שלם לצד מערב כמו בבתי הכנסות שבאיזור מגורי, ורצוני להבין מה טעם הדבר?

תשובה: בפוסקים מתבאר כי המנהג הוא לעמוד ולהפוך את הפנים לצד מערב בעת קבלת שבת, שבכך מראים כאילו מקבלים את פני השבת, כפי שמקבלים אדם גדול. ודנו האחרונים, אם הכוונה היא לסובב את הפנים לכיוון פתח בית הכנסת, שבכך מראה שהוא מקבל את פני האורה, ובדרך כלל פתח בית הכנסת הוא בצד מערב ולכן כתבו הפוסקים להפוך את הפנים לצד מערב. ולפי צד זה, לעולם תלוי הדבר היכן הוא פתח בית הכנסת, ואם פתח בית הכנסת הוא בצד, אין להפוך את הפנים לגמרי לכיוון מערב, אלא יש לצווד את הפנים לכיוון הפתח. אך רבים האחרונים שכתבו שטעם הסיבוב לכיוון מערב, הוא משום שמסתובבים לכיוון המקום שבו שוקעת החמה, שזה מראה על כניסת השבת, ובכך מראים אנו את קבלת פניה של השבת הנכנסת עם שקיעת החמה.

לאור זאת, בעיר צפת ובכל הערים שבצפונה של ארץ ישראל, שמזרחה של בית הכנסת בנוי לצד דרום העולם, כיון שבית הכנסת מכוון כנגד ירושלים הנמצאת דרומית לאותם ערים, וצד מערב העולם נמצא לימינם ולא במערב בית הכנסת, יש לסובב את הפנים לצד ימין של בית הכנסת, שהוא צד מערב העולם שבו השמש שוקעת, ולא לצד מערב של בית הכנסת אף אם הדלת מצד מערב. וכן המנהג ברוב בתי הכנסת שבעיר צפת. **מקורות:** משנה ברורה רסב, י; ערוך השולחן שם, ה; בן איש חי פרשת וירא; אגרות משה ג, מה; בצל החכמה ג, סה [ושם שהאדמו"ר ממונקאטש בשהותו בצפת הסתובב לימינו ולא לאחורין].

אמרת השבת

רבי חנינא מיעטף וקאי אפניא דמעלי שבתא, אמר: בואו ונצא לקראת שבת המלכה. רבי ינאי לביש מאניה מעלי שבת, ואמר: בואי כלה בואי כלה.

שבת קיט, א וקעין זה בבא קמא לב, ב
שני הבדלים מצאנו בין רבי חנינא לרבי ינאי: א' רבי חנינא אמר: בואו ונצא, כלומר שאמר כן לתלמידיו, וקיבץ את כולם לצאת לקראת השבת. לעומת זאת רבי ינאי, היה עומד על מקומו מתעטף ומקדם את בואה של השבת. ב' רבי חנינא קיבל את השבת בלשון "מלכה", ואילו רבי ינאי קיבל את השבת בלשון "כלה".

ביאור הדברים ביאר רבי יחזקאל סרנא זצ"ל, כי רבי חנינא יצא לקבל את עצם השבת, ומפני כבודה של השבת עשה כן, ולכן יצא כרוך עם, וקיבל את השבת כפי שמקבלים מלך, ולכן קרא לה שבת המלכה בתור חשיבות, כדי להבליט את כוונתו שהוא מקבל את השבת כמקבל פני מלך.

אבל הקבלה של רבי ינאי היתה בבחינה אחרת, שהוא קיבל את בחינת הנשמה היתרה של השבת, והיא הדבר המיוחד שנתן הקדוש ברוך בצינעה, שעליה נאמר 'ביני וביני בני ישראל אות היא לעולם', כמו שמבואר בגמרא במסכת ביצה (טז, א), ואף שהנשמה היתרה נתנה לכל אחד ואחד מישראל, מכל מקום בחינת הנשמה היא לפי בחינת הכרת קדושת השבת, וזוהי בחינת קבלת השבת של רבי ינאי שהתעטף לעצמו ואמר "בואי כלה בואי כלה" שזוהי קבלת נשמת השבת, וזהו כקבלת פני כלה, שעל שמה נקראים ישראל בני זוג של השבת.

דליות יחזקאל ג, ד

פרשת השבת

ויקום השבת שני כבשים בני שנה תמימים ושני עזרים סלת מנחה גלולה בשמן ונסכו: (כח, ט)

בתפילת מוסף של שבת נאמר "תכנת שבת רצית קרבנותיה", ויש להבין מה טעם נאמר כן רק על קרבנות השבת 'רצית קרבנותיה' ולא נאמר לשון זו על קרבנות של המועדים וכדומה.

מצינו בנביא ישעיה' (א, יד) שנאמר 'חדשיכם ומועדיכם שנאה נפשי', ואמרו בוזהר הקדוש (פרשת יתרו) ואילו שבת לא נאמר. ופסוק זה מדבר על הקרבנות, ומבואר אם כן שעל קרבנות השבת לא נאמר 'שנאה נפשי', וגם כאן צריכים להבין במה התייחדה מעלת קרבנות השבת שעליה ביחוד לא נאמר 'שנאה נפשי' בשונה משאר קרבנות המועדים.

ביאר בספר בד קודש, על פי דברי זקינו רבי ירוחם ממיר זצ"ל, שביאר את הפסוק (מלאכי ג, ד) 'וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים כימי עולם וכשנים קדמוניות', ואמרו על זה חז"ל (ויקרא רבה ז, ד) כימי עולם כימי נח, כשנים קדמוניות כימי הבל, שלא היתה עבודת כוכבים בימיו. וביאר רבי ירוחם, כי מאכל המלך יש לו להתבשל באויר נקי וזך, ושלא יתערב בו אויר מכוער ומזוהם, וזהו המעלה של העולם שלא היה בו עבודה זרה, שאויר העולם היה נקי וזך.

ולפי זה מובן הריצוי המיוחד של קרבנות השבת, שכן השבת הוא זמן ייחוד של עם ישראל ואביהם שבשמים, והם מופרשים מכל הרוחות האחרות שבעולם. ולכן קרבנות שבת חשובים ורצויים כאילו הם בעולם נקי וזך, שאין בו השפעת רוחות זרות משאר אנשי העולם.

מעשה לשבת

כבה נר המערבי

ידיים לפני הסעודה. אך באותו פעם הבעל שם טוב שוקע בכוונות יותר מהרגלו, עד שלפתע פורצת אהבה מפיו, אהבה המרטיטה את כל הלבבות. אחר שתיקה קלה, מפטיר הבעל שם טוב בצער כבד: "כבה נר המערבי". והתלמידים משתאים.

במוצאי שבת אזורים התלמידים עזו, ואחדים מהם ניגשים בדחילו ורחימו לפני רבם, ומשאלתם בפיהם: 'תורה היא, וללמוד אנו מבקשים, מה היה פשר הדבר בעת נטילת הידיים של סעודה שלישית?'

נאנח הבעל שם טוב הקדוש בשנית, ופתח ואמר להם: דעו, כי ישנם כוונות נשגבות של נטילת ידיים, שהם דברים גבוהים מעל גבוהים, להם זוכה רק יחיד בדורו. עד עתה לא זכיתם להגיע לכוונות נעלות אלו, אך היום כשעמדתי ליטול את ידי, לפתע נייעורו בי מחשבות זכות וגילויים חדשים בעומק כוונות מעשה המצוה של נטילת ידיים. חשבתי מה אירע שעכשיו התגלו לי סודות אלו, והבנתי כי כעת נפטר היחיד בדורו שזכה עד עתה להארות אלו של סודות נשגבים אלו. מי זה יכול להיות אותו יחיד? חשבתי והבנתי כי זהו רבינו חיים בן עטר המתגורר בארץ המערב, ארץ ישראל, ולפיכך הפטרתי בצער כי כבה נר המערבי.

לא עברו ימים רבים, והשמועה הרעה הגיעה, כי עם יציאת שבת פרשת פנחס בארץ הקודש, השיב האור החיים הקדוש את נשמתו הטהורה לבוראה, בעיצומה של הרבצת תורה ועבודת ה' בסילוודין. נטרפה השעה, ולא זכינו לכך כי צדיקים אלו ימחרו ויחישו את הישועה בחייהם. סמוכים ובטוחים אנו, כי בעולם האמת ממשיכים הצדיקים הקדושים בעבודתם הגדולה, להשפיע טובה וברכה מרובה לבני ישראל, עד שיזכו לגאולה השלמה והקרובה.

וזהוהיר אותו שבל ינסה ללכת בדרך זו, באשר סכנה רבה נשקפת לו אם ימשיך בדרך, עד שיארע לו מה שאירע לעצמו שנטמן בניכר ואת ירושלים לא ראה. אך הבעש"ט גמר אומר, להמשיך בדרך ויהי מה, באשר לא יכול עוד היה לסבול את צער השכינה והגלות המרה הנמשכת זמן רב כל כך. ואכן, בחול המועד פסח עלה הבעל שם טוב לאניה שהחלה להפליג בדרך כליוון מערב לארץ הקודש, והנה לא ארכו הימים, וביום שביעי של פסח שדדו שודדי ים את הספינה, ובדרך נס ניצל מהם הבעל שם טוב כשהרשו לו ולבני לוייתו לרדת מהאניה. כיון שראה כך, חזר הבעש"ט לעיירת מגוריו.

באותה שנה, בשבת פרשת פנחס, י"ד תמוז עם דמדומי ערב, עומד הבעל שם טוב הקדוש ליטול את ידיו לסעודה השלישית של שבת קודש, אותה נהג להסב יחד עם בני החבורה הקדושים. כל בני החבריא הנעלית, עוקבים אחר תנועות רבם בסילוודין, הם רואים כיצד הוא מכוון את הכוונות הנעלות במצוה הקדושה שתיקנו חכמים ליטול

חורף שנת תק"ג. הבעל שם טוב הקדוש אור שבעת הימים, יושב במוזבון עיירת מגוריו, ועובד את עבודת ה' בסילוודין, יחד עם בני חברותו הקדושים, ששים גבורים במלכות התורה ותורת הח"ן. מעת לעת עורך הוא עליית נשמה, ומשוטט בכל מתיבתא דרקייעא, הנהירים לו יותר משבילי מזיבון.

צער רב מצטער הוא על גלות השכינה, ומאמצים רבים עושה הוא כדי לגלות את הדרך כיצד יוכל לפעול את גאולתם של ישראל קודם זמנה. והנה נודע לו, כי לעיר הקדוש ירושלים הגיע לא מכבר, אחד מיוחד מצדיקי אותו דור, נשמה גבוהה ומיוחדת, הוא רבינו חיים בן עטר, בעל האור החיים הקדוש, שהגיע לעיר ירושלים כדי לבכות על צער השכינה ולזרו את תיקון השלם, דבר שעולה לו במאמצים כבירים ובכוחות על אנושיים.

הסיק רבינו הבעש"ט הקדוש, כי אם יעלה בידו אף הוא לעלות ירושלימה, או כי אז ישנם מתנים יחד עם רבינו האור החיים הקדוש, וטובים השנים מן האחד, ועל ידי כך שניהם יחד יפעלו לזירוז תיקון העולם במלכות ש-ד-י, ולהחיש את ביאת משיח צדקינו.

אמר ועשה, ויצא אל הדרך להחיש פעמיו לבוא ירושלימה. במשך כמה חודשים היטלטל בדרכים בארצות אירופה כשפניו מועדות מערב דרומית כלפי ארץ הקודש, עד שהגיע בשעה טובה לעיר איסטנבול שבממלכת תורכיה, שמושם רצה לצאת לדרך אל עבר ארץ הקודש, על ידי הפלגה במי הים.

בהגיעו לאיסטנבול השתמח על קברו של איש האלוקים רבינו נפתלי כ"ן בעל הסמיכת חכמים זיע"א, שאף הוא חפץ לעלות לארץ הקודש מאותו טעם גופא, עד שהסתלק באיסטנבול למגינת לב, ושם נטמן. בהשתמחו על ציונו הקדוש, נגלה בעל הסמיכת חכמים בחלום לפני הבעש"ט,

דבריהם הם זכרונם

האדמו"ר רבי דוד משה רזנבוים מקרעטשניף זיע"א - ט"ו תמוז תשכ"ט

האדמו"ר רבי דוד משה מקרעטשניף זצ"ל, התפרסם בשנות חייו הקצרות כאיש מופת אשר התהלך בקדושה ובטהרה, עד כי אמרו עליו גדולי דורו כי הוא מכנים את הקדוש ברוך הוא ללבבות האנשים, בהראותו בחוש אמונה בה' ובצדיקים על ידי שחולל מופתים פלאיים בכח האמונה ושמירת התורה והמצוות. כרעם ביום נודע דבר הסתלקותו הפתאומית בעודו במיטב שנותיו, ואלפים רבים שהיו מקושרים אליו, ביכו את דמותו הפלאית של אותו צדיק וקדוש.

בספר "ארבעה ארזים" מובא בשמו לכאור את הפיוט שבו אומרים "יום קדוש הוא מבוא ועד צאתו ותמה וכי מבואו יום הוא, והרי בבואו אינו כי אם לילה. ותירץ, כי שבת קודש כולו אור, ולכן אף הלילה נחשב יום.

עוד הוסיף לפרש בהמשך דברי הפייטן "נוטרי ליום השביעי זכור ושמור להקם, שמחם בבנין שלם באור פניך תבהיקם", כי חז"ל אמרו שאם ישמרו ישראל שתי שבתות מיד נגאלים, ומה הם שתי השבתות? אחד כנגד זכור, ואחד כנגד שמור. זהו מה שאמר הפייטן, 'זכור ושמור להקם', כלומר שישמרו שתי שבתות, ועל ידי כך יזכו לכך 'שמחם בבנין שלם באור פניך תבהיקם' בגאולה השלמה במהרה בימינו.

משל ונמשל

חכמינו אסרו לדבר בשבת שום דיבור של חולין, ואמרו שבקושי התירו לומר 'שלום' בשבת.
אפשר להבין את הדבר על פי משלו של המגיד הקדוש רבי מנחם נחום מטשרנוביל זכותו יגן עלינו:
מעשה במלך אחד שהיה נוהג להתחפש ולהתלבש במלבושים שונים ומשונים, כדי שלא יכירו אותו, והיה מתהלך בין פשוטי העם ובין אנשי חילותיו, כדי לשמוע מה בפהם.
החכמים שידעו על דרכו זו של המלך, היו נוהרים תמיד מלבד דברים שלא כהוגן, שמא נמצא המלך במסיבתם, והם לא מכירים אותו.

הנמשל:

הקדוש ברוך הוא, מלך מלכי המלכים, מלך רם ונשא, מתלבש ומסתתר בכמה מיני לבושים, ואמנם מלא כל הארץ כבודו, אך אמר הכתוב 'ואנוכי הסתר אסתיר פני', ולכן צריך האדם להזהר בכל דרכיו, ואף כאשר עוסק בצרכיו הפרטיים ובענייני מסחר, ה' נמצא עמו ומלוא כל הארץ כבודו, ועליו להזהר שלא לדבר דברים שלא כהוגן במעמד המלך.
ומכאן נוסף עוד:

בשבת קודש נמצא המלך, מלכו של עולם, עמנו באופן גלוי יותר. כאשר המלך נמצא בגלוי, הכל שותקים מאימת המלך, אפילו מי שבזמן שהמלך מסתתר מדבר בצורה משוחררת יותר, אבל כאשר המלך מתגלה, ממלא הוא את פיו מים, ואינו מוציא מילה בלא מחשבה זהירה. כך גם בשבת, כאשר המלך מתגלה בעולמו יותר מאשר בימות החול בהם הוא מוסתר, עלינו לשמור על פינו, ולא לדבר דברי חולין כלל ועיקר, אלא דברים הראויים ומתאימים לדבר בהם לפני המלך.

יְדֵי הַשַּׁבָּת

יְדֵים יְקָרִים!

בשבועות האלה, של שיא הקיץ, כאשר הימים חמים מאוד, נראים רבים אשר מנצלים את ימי השישי האחרים בעונה זו של השנה להתרענונות, ובקופץ אחר הצהריים רואים ילדים עם הוריהם נסחבים עם ציוד המרצה פי נוסעים הם לרחצה בחוף הים או בבריכת שחיה.

נדאי שאם עושים כך על פי כל דרכי הקדושה, בזהירות על גדידי הצניעות הראויים לכל יהודי, ובשמירה על האברים הקדושים אשר נתן לנו הקדוש ברוך הוא להשתמש בהם לראות דברים נשאים ומצויים בלבד, אין בקדושה אסור, אין אפשרות להצביע על מקור מפרש שאוסר לשהות ביום שישי על חוף הים או במגלשה שלצד בריכת שחיה.

אבל אם אבא שלכם לא כל כך מתלהב מן השאיתם מבקשים מןנו ליסוע בשעות אלו לדברים אלה, אל תתאכזבו מן. תבינו שאיתם זכיתם לך שאבא שלכם מבין היטב כיצד היא הדרך היותר מתאימה להתכונן לקראת בואה של השבת.

רק גדי שתראו ותבינו שיש מקור לך שעלינו לנצל את יום השישי רק להקנות לשבת, נראה לך דין אחד, גדי שתוכלו מתוכו להבין את השיבות הדברים. חז"ל הקדושים אומרים לנו, פי כאשר בני ישראל עלו מגולת בגל לארץ ישראל, תקן להם עזרא הסופר כמה תקנות, ואחד מתקנותיו של עזרא היה בהקשר לקביסה אותה מכבדים לכבוד שבת, שעליה תקן לעשות את הקביסה רק ביום חמישי ולא ביום שישי. ולמה? פי פעם קביסה היה דבר שהצריך טרחה גדולה, ולא ראוי להשאיר דבר כזה ליום שישי, שבויום שישי צריכים להיות פנוים להתעסק לכבוד שבת.

נו, עכשו תגידו אתם: האם למלאות את השעות של אחר הצהריים של יום שישי בשקט ובשקט, מתאים לרוח התקנה הזו של עזרא הסופר? תחשבו על כך לבד. אל תסיקו מן שמי שכן הולך לשחות אינו נהג כהלכה, זה לא אמרנו. אבל בכל זאת, הקנה לשבת קדש זה לא על ידי שחיה בחוף הים ובבריכה. לא כך מתכוננים לשבת.

שיחיה לכלנו קיץ בריא ומרענן.

שבת שלום ומברכה.

ישמחו

מופץ בדואר אלקטרוני בכל קצוות תבל.
לזיכוי הרבים נא הדפיסו
והפיצו בין מכריכם!

לקבלת הגליון בכל שבוע,

ולהערות הצעות ותרומות

yismechu@yismechu.com 052-7636030